

ПРИТВОР – ОПАСНОСТ ОД ПОНАВЉАЊА ДЕЛА
(члан 142. став 1. тачка 3. ЗКП-а)

За постојање овог законског основа за одређивање или продужење притвора, логично се не тражи постојање апсолутне извесности да би окривљени поново извршио кривично дело, уколико би се нашао на слободи, него је довољно постојање реалне могућности са високим степеном извесности, засноване на образложеним околностима које имају тежину и значај особитих околности.

Из образложења

Решењем првостепеног суда продужен је притвор окривљеном по основу члана 142. став 1. тачка 3. ЗКП-а, због посотјања особитих околности указују да ће поновити кривично дело и који може трајати до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне затвора, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди, којом је окривљеном изречена јединствена казна затвора, с тим да се у казну затвора урачунава и време које је окривљени провео у притвору. Против овог решења жалбу је изјавио бранилац окривљеног из свих жалбених разлога, као и окривљени због погрешно утврђеног чињеничног стања, док је АЈТ предложио да се жалбе као неосноване одбију.

Апелациони суд у Новом Саду, испитујући побијано решење, мишљења је да је првостепени суд, а насупрот жалбеним наводима, без битних повреда одредаба кривичног поступка и уз правилно и потпуно утврђено чињенично стање, извео правилан закључак да на страни окривљеног постоји законски основ за продужење притвора.

Наиме, из списка предмета и извода из казнене евиденције за окривљеног произилази да је исти и раније правноснажно осуђиван због истоврсног кривичног дела – насиља у породици из члана 194. став 1. КЗ, на штету оштећене, која је оштећена и у предметном кривичном поступку. Том приликом му је суд изрекао условну осуду, са роком проверавања до 24.05.2016. године, а сада је неправноснажно осуђен за истоврсна кривична дела, која је извршио према истој оштећеној, али и својој млл ћерки и то у време рока проверавања по ранијој осуди, а против окривљеног се пред истим судом води и нови кривични поступак за исто кривично дело, опет на штету исте оштећене – његове ванбрачне супруге. Све набројане околности на страни окривљеног, посматране појединачно и у њиховом међусобном садејству, указују са високим степеном извесности да би окривљени, уколико би се нашао на слободи, могао поновити кривично дело, пре свега имајући у виду да се ради о истоврсном повратнику, као и то да је према истом и у парничном поступку још 2011. године одређена и мера забране приближавања оштећеној и забрана приступа њеном месту становања, које све изречене кривичне санкције и одређене мере забране на њега нису поправно деловале да се уздржи од даљег вршења кривичних дела, што све указује на нужност и неопходност његовог даљег задржавања у притвору, по основу члана 142. став 1. тачка 3. ЗКП-а.

Такође, неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног којима се фактички оспорава постојање особитих околности на страни окривљеног, које би указивале да би окривљени, уколико би се нашао на слободи, могао поновити кривично дело. Ово из разлога јер се за постојање овог законског основа за продужење притвора, логично не тражи постојање апсолутне извесности да би окривљени поново извршио кривично дело, уколико би се нашао на слободи, него је довољно постојање реалне могућности са високим степеном извесности, засноване на образложеним околностима које имају тежину и значај особитих околности. Подаци о ранијој осуђиваности окривљеног се не цене самостално, већ у склопу свих осталих околности на страни окривљеног, пре свега личност истог, околности кривичног дела за које је исти сада основано сумњив, а које све цењене околности у конкретном случају указују да би

окривљени, боравком на слободи, могао поновити кривично дело и које околности су довеле до правилног и аргументованог закључка првостепеног суда у погледу неопходности продужења притвора према истом.

(Решење Основног суда у Сомбору број Кв. 322/13 од 30.04.2013. године и решење Апелационог суда у Новом Саду број Кж. 2 – 1474/13 од 16.05.2013. године)